

Margarita tegnapjai

Regényrészlet

3.

Végigheveredett az ágyon. Jólesett a pihenés, végül is reggel óta talpon volt. Kedve lett volna zenét hallgatni, a Stones-kazettát ki is készítette a magnó mellé, de aztán ott hagyta. Addigra már eldöntötte, hogy mégsem hergeli tovább az apját. Se a Kati fenekével, se hangos zenével. Pedig elvileg épp ezért kapott külön szobát a születésnapján. Itt az ideje, hogy meghozza a saját döntéseit, magyarázta csípőre tett kézzel az anyja, s csak a szemében bujkáló huncutság árulta el, hogy nem valami elvont dologra gondol. Inkább tanulna többet, morogta az apja, de végül engedett. Talán mert nem akart idejekorán a lányok bozótjáról, arról a nyirkos útvesztőről mesélni Viorelnek, hogy hány és hány férfi, sors és élet veszett oda abban a látszólag könnyen megfejthető labirintusban. Így aztán két napig bútort tologattak, hogy az öccse átköltözhessen a dolgozóba, majd a nappalit rendezték be úgy, hogy esténként hálószobává alakulhasson át. Egy kanapét így is el kellett adni, mert nem fért sehová. És persze most is kiderült, hogy mennyire komisz, engedetlen ez a lakás, hogy szinte zsigerből ellenáll mindenféle szándéknak, s ha végképp nem szívlel tárgyakat, embereket, hát gondolkodás nélkül kiöklendezi az egészet. Mintha egy mohó állat lenne, egy óriáskígyó, aki előbb vagy utóbb mindent és mindenkit megemész, csak van amit hosszabban, míg mást gyorsabban, kíméletesebben.

Roland már egyáltalán nem csodálkozott, hogy az öreg pacák, aki előttük hosszú évekig próbált megbarátkozni a lakással, végül felkötötte magát. Ez itt egyszerűen benne van a pakliban, mondta felnőttesen Lajoskának, de az csak nézett maga elé. Most már különösebben senkit sem érdekel a történet, amelynek szaftosabb részleteit annak idején az egész házban hallani lehetett, de arra még tisztán emlékszik, hogy az ideköltö-

zésük első évében senki sem aludt nyugodtan. Csak forgolódtak az ágyban, mint a gyomorhajosok. Furcsa volt minden: a falakba ivódott szag, talán sosem létezett, idegen testek kipárolgásai, a huzat, s hogy még esténként is folyton nyöszörgött, panaszkodott a padló, mintha tényleg járkálna rajta valaki. S bár az anyján kívül soha senki nem beszélt szellemekről, lefekvés előtt mégis minden ajtót bezártak, de az öccse így is gyakran félrebeszélte álmában. S még az apja is, aki pedig minden percet kihasználta, hogy hengegjen a bátorságával, gyakrabban kelt fel éjjelente. Állandóan megszomjazik, mondta a konyhában topogva, pedig világosan látszott, hogy tiszta verejték a homloka. Igazából nem is a hangokkal volt baj, hanem azzal a tetves cigányasszonnyal. Egy nap azzal jött haza az anyja, hogy végre kitisztult a központi látása, a rejtett szeme, mondta már a küszöbön, és egyből a kisháló ajtajához rohant, még a táskáját sem tette le, majd sápadtan mutatott a kilincse: igen, itt kötötte fel magát, még most is látom.

Mindjárt téged kötlek fel az anyád istenit, kiáltott rá az apja, amikor este hazajött. Akkor az öccse már feldagadt szemekkel, a sírástól félig ájulva feküdt a nappaliban. Alig lehetett hozzászólni. Persze, ő, Roland se fogta meg egy hétig a kilincset, inkább valami ronggyal, ha már nagyon muszáj volt, de legtöbbször csak úgy vállat nyomta be az ajtót. A fene se értette, hogy mi ez a hülye kapirgálás, émelygés a gyomorban, hiszen a bányatónál épp elég vízi hullát láttak már ketten az öccsével, de ott valahogy magától értetődőnek tűnt az egész. Ahol víz van, ott előbb-utóbb megfullad valaki. S ha megmutatták a mentősnek az igazán jó gombászó helyeket a völgyben, hát a lepedőt is felemelte, s akkor egy ujjal még meg is lehetett érinteni a nyirkos, felpuffadt tetemeiket.

Aztán ez is elmúlt, mert egy hónap után az anyja már a fürdőszoba kilincseire esküdzött, hogy ott lóg az öreg, s még a szeme is nyitva van. Arról pedig tényleg csak Rolandnak mesélt, hogy a nappaliban vértócsát lát. Itt kezdődik, kisfiam, a fotel alatt, és egészen a szőnyegig tart, fekete, alvadt vér, hozzá ne érij! Nem tudott haragudni az anyjára. Hithű katolikusnak nevelték, tízparancsolattal meg a pokol félelmével az idegeiben, de az apja nem sokkal a házasság után, amikor már egyre beljebb zabálta magát a pártba, rászólt, hogy fejezze be a templombajárását, mert ebből egyszer ordenáré nagy baj lesz. Akkor te meg maradj itthon, és ne menj vadászni, vágott vissza az anyja, még csak az hiányzik, hogy hazahozz nekem egy ártatlanul leölt állatot. És hiába magyarázta az apja, hogy vadászaton nem létezik olyan, hogy ártatlan állat, mert ott csak vad van, ami nemritkán kártékony, letarolja a földeken hagyott termést, megtámadja az embert, és hát az állományt is ritkítani kell, ez a szabály, járjon csak utána, arról nem beszélve, hogy ilyenkor mindenki ellazul, leteszik az öltönyöket,

nyakkendőket, s amit máskor több hétig intézne irodáról irodára járva, azt itt két kupica között szájbavágyják, de az anyja csak ingatta a fejét, neki a vad akkor is ártatlan lélek, és kész. Hát akkor ez mi volt, csapta Mihai vöröslő fejjel az anyja elé a kolbásszal teli lábost, mégis mekkora lehetett a bűne ennek a nyamvadt disznónak, hogy a saját belébe töltötték vissza?! Erre az anyja már nem mondott semmit, lassan, vészjóslóan letörölte az arcára spriccelt zsírt, majd mint egy angol vénkisasszony, megvető arccal visszavonult a hálóba. Az apja pedig egy ideig még szitkozódott a konyhában, hogy az ördög vigye el a repedt sarkú szukáját, még az étvágyam is elmegy tőle, s csak azért is megpróbált enni a kolbászból, de sehogy se tudta legyűrni a falatot, pedig fokhagymás volt, erősen fűszerezett, ahogy szerette, s persze, megint az lett a vége, hogy mint egy dúvad, utánacsörtetett a hálósobába, hogy ott tegyék sínre a dolgokat. Egy óra múlva már nyoma sem volt a haragnak. De ez a győzelem most egyikőjüknek sem ízlett igazán. Pár hónap elteltével az egyre kínosabbá váló kifogások miatt az apját már nem hívták sehová, és még saccolni se lehetett, hogy ez hol és mikor üt majd vissza, az anyja pedig, ha lelkiismeret-furdalással is, de leépítette magában a Teremtőt, mert bujkálva, titokban már nem volt kedve szeretni őt, valahogy kellett ehhez a pap, a gyülekezet sustorgása, a döbbenettel leplezett káröröm, hogy a hatvanéves Oszpán Pirike megint azt a lehetetlen rózsaszín kosztümöt vette fel, hozzá selyemharisnyát, pedig az még inkább kihangsúlyozza a visszereit. Istennel együtt a pokolba vetett félelme is elpárolgott, s nem kis izgalommal vette észre, hogy nem retteg már sem a torkosságtól, sem az indokolatlan szenvedélytől, sőt, az is belefért, hogy Mihainak néha röstellkedve, de büszkeségét egy percig se elrejtve kellett magyarázkodnia az itt-ott feltűnő harapásnyomok miatt. Megnyugodni, igazából mégis csak akkor nyugodott meg, amikor a gyógyszertárban valaki azt nem tanácsolta, hogy a sok haszontalan pirula helyett járjon inkább szakemberhez, és a javasasszonyként bemutatkozó cigányné, akit a szakma csak a Fehér Mágia Királynőjeként hívott, csakhamar eligazította a rontások és átkok, szemmelverések és józanító kúrák szövevényei között, de ha kellett, csak hallgatott, már-már közönyös bölcsességgel bólogatott féltékenységre, kezdődő migrénre, vagy ha Roland megint rossz jegyet hozott haza algebrából, és mindenre volt valami szere, pora, gyökere, s lehet, hogy mások ezen csak nevetnének, de Laura azóta még náthás se volt, nemhogy boldogtalan.

Hinni mégiscsak kell valamiben.

Lajoska kopogott át a falon. Két kopogás volt, ami azt jelentette: gyere át. Még az év elején dolgozták ki ezt a sajátos jelrendszert, amikor már

megunták, hogy minden apróságért telefonálni kell, vagy kijönni a gangra. Veterényi nagyobbik fia magas, vékony hajú, lányosképzű gyerek volt, finom, lágy vonásokkal, mint egy költő. A béseknél folyton azt beszéltek, hogy az apja biztos másként fekszik neki a feladatnak, ha tudja, hogy végül egy ilyen reszti kölyköt baszik a világra. Talán neki se fog. Lajoskát sosem bosszantotta az efféle hülyéskedés, nyugodtan nézett a másik szemébe, és elnézően mosolygott hozzá, amitől egy idő után inkább a kötözködő érezte magát kényelmetlenül. A focicsapatba sosem vették be, de a verekedés is elkerülte. Már le voltak osztva a szerepek. Ha fel akarták oldani a feszültséget egy-egy nagyobb feleltetési hullám után, vagy ha a bajnokságban megint kikaptak a césektől, akkor többnyire a maffa Ripper Tónit rángatták elő. Az úgy állta, mintha bokszsák lett volna az anyja.

Nem volt ez egyből országos barátság. Hiába jártak egy osztályba, hiába laktak egymás mellett, még közös témájuk se nagyon akadt. Roland épp arra hajtott, hogy csatár lesz a helyi Poliban, és alig várta a tavaszt, hogy kimenjen a bányatóhoz horgászni, Lajoska viszont a legenyhébb napsütésben is rövidlátóan hunyorgott, és folyton a zenéről papolt, Pink Floydról és Ella Fitzgeraldtól, és hogy a metál lassan kifulladás, mert már nincs hova fejlődnie, az ember hallgatta egy darabig, aztán elhajtotta, mert már túl sok volt az évszám, az adat meg a zene különben is olyan, mint a dugás, jobban kiadja a lényegét, ha hallgatod, mintha szövegelsz róla órákon át. Nála az volt a legegyszerűbb jele a barátkozásnak, ha megjelent mellette a walkmanjével, és a fejére erőltette a már foszló szivacsú fülhallgatót, hogy apám, ezt meg kell hallgatnod, ez egy 73-as Judas Priest, még a garázsban vették fel, kurvára eredeti, és ha épp rohadtul unatkoztál, akkor udvariasságból belefüleltél abba a karcos, iszonyatos zajba, amire ő bátorításképp a fejét rázta mellette, és próbálta lefogni a megfelelő akkordokat a léggitáron. Rolandnál sosem próbálkozott, és végül a csajoknál is feladta, mert senki sem volt vevő a zenetörténeti ritkaságokra, még a vörös hajú Reitzinger Orsi sem, pedig ő volt a legnyitottabb az egész suliban, s úgy járta, bármikor hanyatt dobja magát egy, az író saját kezével dedikált kötetért, és csak azért nem volt már egy egész könyvtára ilyenekből, mert az istennek sem akart kinőni a melle.

Aztán mégis elkezdődött valahogy.

Egy keddi napon jött be a tornatermi öltözőbe az a fekete srác a céből. Megállt előttük, s egy szuszra, mint aki attól fél, hogy idejekorán közbevág, eldarálta, hogy ő idejében szól, mert tényleg nem akar balhét, de az lesz a vége, ha az a gyerek tornaórán még egyszer megfogja a farkát. Négyen voltak az öltözőben. Roland, Précsek Tibi, Lajoska és Ripper Tóni. A cés, akinek szintén lányos arca volt, annyi mázllal, hogy

az állán már sarjadni kezdett valami szakállnak látszó pamacs, Lajoskára mutatott. Egy pillanatig nem szóltak semmit. Mindenki úgy maradt, mint egy fényképen. Précsek a zokniját húzta fel, Ripper már a románórára készült, Lajoska pedig szokás szerint a földet bámulta. A többieknek csak a szemük mozgott: ide-oda járt a cés és az osztálytársuk között, mintha mérlegelnék, melyik irányba induljanak el. Précsek mozdult meg elsőnek. Látszott, ahogy mély levegőt vesz, kitágul az így is embertelen mellkasa, s már csak néhány másodperc hiányzik, és kiröhögi az öltözőből Lajoskát, hogy a nagyszünetre már a fél sulit bevonja a viháncolásba, mert ez azért mégiscsak szenzáció. Roland még idejében intett a szemével. Onnan már minden egyértelmű volt. Précsek szinte azonnal felállt, és eltakarta előlük az idegent.

– Mi van? – kérdezte.

– Semmi – mondta egykedvűen a cés. – Fogdossa a farkamat.

– Ez nem igaz! – visította Lajoska vörös arccal.

– Na, gyere csak – mondta Précsek, és már toltta is ki a cést az öltözőből.

Szerencséje volt, nem törött el az orra. Később még látták, ahogy az udvari csap alatt mossa az arcát, de akkor már nem nézett rájuk. Nem lesz probléma, mondta Précsek, de biztos, ami biztos alapon még hazakísérték Lajoskát, nehogy a cés haverjai meglepjék a parkban. Ennél többet senki sem mert volna kockáztatni. Précsek Tibi volt a legerősebb az osztályban, egy időben még a testépítőkhöz is lejárt, de hamar megunta. Ő emberekkel dolgozna, nem vasakkal, vallotta be egy reggel az edzőjének, aki majdnem megfulladt a dühtől, de áthidaló megoldásról, bokszról vagy karatéról már hallani sem akart. Ez nem úgy megy, hogy megnyomnak benned egy gombot, magyarázta Rolandnak, s akkor máris nekieshetsz valakinek. Ahhoz indulat kell, ürügy, levegő, és úgy szimatolt bele a folyó fölött kavargó ájerbe, mintha az is tele lenne édes, fojtó adrenalinnal.

Többet nem beszéltek az esetről. Lajoska is csak egyetlenegyszer hozta szóba. Strauber Kati születésnapjáról baktattak haza, fáradtan, de jóleső elégedettséggel a nadrágjukban, amikor már nem törődik senki a jövővel, épp elég ez a tömzsi, ki tudja mitől duzzadó jelen, hiszen nem volt okuk panaszra, minden összejött, ami egy bulin összejöhetett: Précsek a velejéig sznob Hadházy Kingával smárolt, amíg el nem zsibbadt a szájuk, de még akkor is látszott a lány szemében, hogy lesz folytatás. Rolandot pedig a Kati nem engedte el üres kézzel, és egy pillanatig úgy tűnt, hogy Lajoska is megtalálja a számítását, hiszen egy kis vörös egész este a magnó körül kormalkodott, egy Dire Straits-számot kért, azt a hosszú lassút, az elnyújtott gitárral, amit Lajoska végül fel is tett, s akár már naná, hogy felkérte,

és még a szóló előtt megtette az első lépéseket, mondta, de amikor idáig ért a sztorival, nem bírta tovább, eltorzult arccal eléjük lépett, és ott, a nyílt utcán gesztikulálva kezdte magyarázni, hogy higgyék el, tényleg félreértés volt, nem akart ő semmit attól a sráctól, a saját farkát is utálja megfogni, nemhogy a másét. Az pedig baj, mondta Précsek komoly arccal, és akkor a buszmegállóig röhögtek kétrét görnyedve, majd ott kicsit zavartan kezét rázták, mintha a tévében búcsúzkodna valami hivatalos küldöttség, mert egy dolog tudni, hogy innen elválaszthatatlan barátok, és más bevallani. Ugy tör az ilyesmi az emberre, olyan váratlanul és megterhelően, mint a szerelem, amelynek minél inkább firtatja az okait, annál kevésbé érti. De épp ez a barátság tehetett arról, hogy ezután egy szóval sem céloztak az esetre, pedig Roland és Précsek is sejtette, hogy cifrább dolgok is történhettek tornaóra alatt annál, mint amit Lajoska valaha bevallana, a fogdosás legfeljebb az előjátéka lehetett valaminek, amit megnevezni se nagyon tudnának, hiszen egyszerre kavargott benne az undor, a kétségbeesés és valamilyen furcsa varázslat, azt viszont pontosan tudták, hogy ha Lajoska velük is próbálkozik, akkor bizony nem hagyják másra a dolgot, hanem saját kezüleg verik laposra. Persze, sosem próbálkozott, betartotta a ki nem mondott szabályokat, mint ahogy Roland is betartotta, és egyszer sem válaszolt Lajoska amúgy jogos kérdésére. Mert tényleg, hogy a fenébe történhetett, nézett rá csodálkozva, mégis büszkén, hogy pont Précsek, aki addig nem is nagyon szólt hozzá, és labdaszedőként se tűrte meg a csapat mellett, mégis megvédte, szinte kérés nélkül. Roland többnyire megvonta a vállát, vagy egyszerűen elengedte a füle mellett a kérdést, míg végül Lajoska beírta azzal, hogy mázlija volt. Van ez így a lottóval is. Milyen furcsa, hogy pont a lehangosabb botrányok maradnak valahogy mégis titokban, töprengett Roland. Pedig úgy tűnt, hogy a lőtéri balesetről, ahogy végül hivatalosan is elnevezték, hónapokig fognak csámcsogni.

Nyolcvanhat tavaszán történt, akkor már két éve járt a Gogába. A beilleszkedéssel nem lesz gond, ígérte meg fölényesen az apja, amikor legelőször vitte el a Postakert utcai gimnáziumba. Akkor már az is eldőlt, hogy a kockafejűek osztályába fog járni, a matfizre, s nem a könnyebb elektróra vagy a süllyesztőnek szánt mechanikára. Ez a három volt akkoriban, legalább nem kellett sokat gondolkodni, az apja nem is gondolkodott, mérnököt akart faragni belőle, mert az férfias, és mindig lesz munkája. Szeretni fognak, tette hozzá emelt hangon, mert látta, hogy a fia arcán még a biztos jövőre sem jelent meg a lelkesedés legapróbb jele, majd valósággal betuszkolta a hatalmas tölgyfaajtón. Elitiskola volt a Goga, és úgy is nézett ki. Rideg épület, bent kongó, mindig hűvös folyosókkal, amelyeket a szünetre kirajzó diákok sem tudtak megtölteni rendesen. Bármennyire is tudta az

ember, hogy épp hova tart, a tanáriba vagy a fizikalaborba, egy kicsit mindig el volt veszve. Azt rebesgették, hogy akiken nem fog a szigorú tanári szó, vagy nem gyúr át a tananyag, azt maga az épület veszi kezelésbe. A méretek, az anyag túlzó szabadsága nyomja agyon: a széles lépcső, az elérhetetlenül magas mennyezet, a felvonulásra is alkalmas udvar. Tágas volt, akár a legszűkebb börtön.

Az apja, persze, most sem fogott mellé. Mert hiába szólt elvileg minden ellene, a környezetváltozás, az új tanárok, a Goga senkit sem kímélő szigora, Roland az első évben mégis osztályelsőként végzett, ahogy kell, dicsérő oklevéllel, kis ünnepséggel és év végi jutalomkirándulással. Ebbe csak Krajczár Elvira nem volt képes beletörődni, az utolsó órán már zokogva felelt történelemből, majdhogynem név szerint sorolta el a második világháborúban elpusztult hős partizánokat, és olyan meggyőző hangon mesélt a leningrádi offenzíváról, hogy még a pad alatt sportújságot olvasó Ripper is felkapta a fejét. Szép, kerek felelet volt, mintha lexikonból vágták volna ki, mégiscsak kilencest ért. Ha Précsekkel vagy a matekzseni Zerlikkel történik mindez, akkor talán felzúg az osztály, néhányan óvatosan morognak, de Elviráért senki sem törte magát. Sőt, egy kicsit élvezték, hogy a copfos Einstein végre befürdik. Megérdemelte. Profi stréber volt ugyanis, ráadásul falusi. Egy pina, aki mindent tud, de a miniszoknyát nem meri felvenni, összegezte Zerlik a helyzetet, és ezzel tényleg nem lehetett vitatkozni: már a fele is elég lett volna, hogy ne hívják sehova. Roland viszont úgy lett első, hogy látszott, sosem erőltette meg magát különösebben a tanulással, megkezdett mondatait többnyire a tanárok fejezték be, és csak nagy nehezen fogta fel a termodinamika tételeit. Mégsem lett népszerű, mert baromkodni viszont már túl kockázatos volt vele. Egy viccet se, érthető, egy hülye viccet se mondtok előtte, figyelmeztette üvöltve Précsek apja mindkét fiát, de mások is megfogadták a tanácsot, mert úgy viselkedtek, mintha nem is kamaszok, de már savanyú felnőttek lennének, vigyáztak mozdulatra, elejtett szavakra, de olyanok is akadtak, nem is kevesen, akik azért osztották meg vele az uzsonnájukat, hogy a kínosan laza beszélgetés közben elejthessenek egy-két dicsérő mondatot az országról, annak felkészült vezetéséről, mert ők viszont azt az eligazítást kapták otthon, hogy most végre bevágódhatnak, itt a soha vissza nem térő alkalom. Hiszen kinek nem jön jól a külföldi út vagy a sikeres egyetemi felvételi? Ha nincs a lőtéri gyakorlat, Roland ebben az unalmas védőburokban húzza le az érettségiig tartó négy évet.

Már az is jól jött, hogy Georgina Lupu, az iskolaigazgató felesége kísértte el őket. Georgina román nyelvet és irodalmat tanított, feltornyozott copffal, mindig sápadtan, mert nem viselte el a sminket. Ha megjelent a

tanáriban, félúton megállt a rúzs, visszalopózott a táskákba a szemfeste és a púder, de illett bő blúz alá rejteni a nagyobb melleket, formátlan nadrágba a feszes hátsót, mindent, ami további előnyökhöz juttatná a másutt bőkezű természetet, hiszen egyenlőség van, nézzenek csak körül a kolleginák, s különben is ez tanintézet és nem kupleráj, bűgta, kedvesnek tűnő, alt hangon. A férfiaknak viszont úgy kellett járniuk, mintha mégis bordélyban forgolódnának tanácstalanul, folyton bókolni neki és valami olyasmi arcot vágni, mintha ott helyben magukévá szeretnék tenni, nem törődve a zsírosan tekerdő hajjal, az elhasznált idomokkal, hiszen régi igazság, hogy aki a madámot nem becsüli, az a magányon kívül mást aligha húzhat a farkára. A Georgina iránti, cseppet sem lappangó ellenszenv a diákokra is átragadt, a golyákra ugyanúgy, mint a már érettségi előtt álló és jóval megbocsátóbb veteránokra, mert a románóra kész tortúra volt bűgő hangba csomagolva, hiszen mindig akadt valaki, aki nem olvasta el a kiadott házi olvasmányt, és a mentőövként feljájnlott Eminescu-versből sem tudott idézni, de ha tudott volna, azzal sem ért volna el semmit, legfeljebb a kínzást hosszabbította volna meg, mert a beforgató kérdéseket senki sem kerülhette el. Ez csak figyelmeztetés, bűgta Georgina, amikor bevéste a naplóba a már biztos bukásnak számító négyest, vagy a büntető hármast, nem szabad szomorkodni, tette hozzá mosolyogva, ettől csak jobban fogsz készülni a következő órára. De hiába készült a következőre meg az azutánira, az ellenőrzőkben akkor is egyre szaporodtak a figyelmeztetések, mert hiába feküdt neki az ember, nyalta át Arghezitől Rebreanuig az egész román irodalmat, mert egy évszámot úgyis elnézett, vagy nem oda tette a hangsúlyt az Esthajnalcsillagban, ahova kellett, a tantárgy Rolandot nem számítva mindig úgy szerepelt a megfelelő rubrikában, mintha végtelenített wimbledoni tenisztornát játszanának a felek: hat, négy, hat, három, elérhetetlenül messze a jó közepesnek számító nyolcastól. Egyszer Zerlik Pityu kínjában, mert nem jutott eszébe semmi Caragialéről, még a csábítással is megpróbálkozott, tett valami erőtlenséget a tanárnő mellé, azokra a fonnyadt, de még kíváncsok almákra, és próbált úgy nézni, ahogy a matektanártól elleste, a már nem fokozható vágytól kétségbeesetten, mint egy vadállat, aki csak egy jelre vár, hogy leteperje az eléje tévedt szukát, de az istenes pofon őt is kijózanította. Olyan ez, öregem, mint a Thalész-tétel, mondta a szünetben Zerlik, amikor még mindig az arcát masszírozta: nem ismer kivételt.

Tavaly tavasszal épp ő, Georgina kísérté el a tizedikeseket az évenként esedékes lőtéri gyakorlatra. Hivatalból ifjú katonák voltak, vagy mi a szar, a pionírnál egy fokozattal feljebb, de még a felnőtt párttagságon innen, és ez két kötelezettséggel is járt: föl kellett vonulni a szovjet felszabadítás

napján abban a sehoggy sem álló libakék egyenruhában, és eldurrogatni öt golyót a pár lépésre felállított céltáblákra. Elvileg utálniuk kellett volna, mégis ezt bírták a legjobban. Mert nemcsak hogy egész napra elmaradtak az órák, de már maga az út is élményszámba ment. A Postakert utcától egyenesen a Győzelem mozi felé kígyózott a minden fegyelmezés ellenére szedett-vedett menetoszlop, aztán végig a sugárúton a mindig csöndes Horea utcai cukrászdáig, ahol a bátrabbak meg is álltak egy fagyfaltra, vagy egy szuknak nevezett lötyyre, ami olyan rossz volt, hogy nem lehetett kihagyni, de akkor már hülyültek rendesen, dülöngéltek, belecsíptek a csajok fenekébe, mintha nem is azt a tevenyálat, hanem felest innának, hogy aztán az ócskasor hullámbódéival lassan elhagyják a várost, és beforduljanak a régi buszpályaudvar elé, ahol még mindig várakozott két roncs a gyommal felvert betonlapokon. Ez a két rozsdázó váz volt a színhelye a legtöbb városi legendának. Állítólag itt folyt ki a vérük a titokzatos körülmények között eltűnt Peterdi nővéreknek, még ma is lehet látni sárgás, gyérbő fűfoltokat a busz körül, de itt lehetett Postinort és némiképp már szagos húst csencselni az agyagos cigányokkal, és igen, ezekre a felhasított, műbőr ülésekre, mutatott körbe Précsek, miközben kiélvezte, hogy a hajuk tövéig pirulnak el a csajok, járnak ki az osáni kurvák, akiknek a szája aranyat ér. Hogyhogy a szájuk, nézett rá méltatlankodva Krajczár Elvira. De erre Précsek már nem válaszolt, nem is tudott volna, hiszen ő maga sem értette a dolgot, inkább kisimult arccal ült le az egyik székre, mintha nem is gogás tanuló lenne, hanem egy, az utolsó lejeit is elköltő kliens. Elvirán kívül a legtöbben követték a példáját, kerestek egy széket, és azon fészkelődve az áprilisi hideg miatt, ami akadálytalanul sziszeghetett be az ablakok helyén, próbálták elképzelni a gyilkosságot, az agyagos cigányok nyüzsgését, vagy az osániakat, akiknek tényleg védelmet nyújtott a roncs, hiszen itt nem kíváncsiskodott a rendőr, és nem csípte a seggüket a szél.

Általában a tornatanárok jöttek ki velük a lőtérre, de egy makacsabb influenza nemcsak Lajoskát, hanem a tanári kar többségét is ágyba vitte. Így Georgina némiképp sértetten ülhetett be a piros Dacia volánja mögé, mert arról, hogy ő is gyalogosan vágjon neki a több kilométeres távnak, hallani sem akart. Főként, hogy a ládagyár után már merő egy sár volt az egész út, nem is tudja, miért ilyenkor jut eszébe a katonáknak a lövöldözés, amikor még úgy szívja magába a felpuhult föld a csizma sarkát, mint szivacs a nedvességet, de a tiszt rá se hederített, pedig dühében még a szoknyáját is felhajtotta neki, hogy a másik teljes mivoltában láthassa, hogy miről is beszélnek, a vadonatúj, hasított bőrről, s az már csak az autóban jutott eszébe, hogy bizony a vádlijából is láthatott egy jó darabot az a jóképű, fogdmeg tiszt, s akkor már igyekezett minél alaposabban felidézni a

jelenetet, a tiszt csodálkozó, majd közömbös tekintetét, ahogy végigsiklik a harisnya szemem, mert úgy az a meleg, föl-fölgyűrűző érzés a sorompóig is kitarzott. A bódulat miatt, vagy mert egyszerűen nem volt kedve figyelni a tiltó jelzéseket, a lőteret lezáró domb mellé parkolta le a kocsit. Précsek vette észre – akkor már az ő soruk hasalt a földön –, s azon nyomban meg is indult a lökdösődés. Előbb Zerlikhez, majd Ripperhez jutott el a kincset érő információ, de senki sem merte bevállalni, hogy a puska csövet elfordítva a kocsit vegye célba, hiszen a felügyelők nemcsak a töltényhüvelyeket számolták meg akkurátusan, de arra is ügyeltek, hogy mindenki, ha nem is a céltáblák, de legalább a domb felé irányítsa a fegyvert, s egyből felállították azt, aki ellenszegült. De, ahogy mondják, ahol kéznél az elhatározás, ott a tett sem késlekedik soká. Persze, kellett ehhez egy kis szerencse, hogy a Hadházy Kinga fegyverébe beszoruljon a töltény. Nem tudok lőni, mondta az odasiető felügyelőnek. Nekem mondja, morogta vissza a tiszt, mert elege volt már abból, hogy ezek az idióta kölykök semmit sem vesznek komolyan, a fegyelemről még csak nem is hallottak, és eszük ágában sincs a célra koncentrálni, inkább azt képzelik, hogy egy csapat indián vagy szűrös szemű náci tör rájuk a domb mögül, s azokat kell leszedni egyenként, így aztán a papír helyett szagatják a füvet, pitypangot. Hát így kell betenni, ennyire figyelt, mordult rá Kingára a tiszt, olyan hangsúllyal, ahogy a legrosszabb bakákra szokás, nem csoda, ha Kinga ijedtében még a maradék két golyót is elejtette, akkor meg azt kellett megkeresni, hiszen világos volt a szabály, addig innen élő ember el nem megy, amíg egy töltény is hiányzik, és ahogy valóságos sokadalom gyűlt Kinga köré, ahogy már négykézláb is keresgéltek a lelapított fű között, s a kabátját is levetették vele, hátha valamelyik zsebbe gurult be, addig Précsek nyugodt szívvel süthette el a fegyverét.

Mesteri lövés volt, meg kell adni. Abból a szögből, hogy az oldalsó meg az első szélvédőt is kivigye, az ördög baszná seggbe őket, hát tudnak ezek lőni, ha akarnak, ez volt az első gondolata a tisztnek, de aztán már ordítania kellett, teli tüdőből, mert mi van, ha ül valaki abban az istenverte autóban. Ki volt az, üvöltötte, s már dagadtak is ki az erek a nyakán. Az ordítás hosszan hullámozott a lőtér felett, mintha láthatatlan sziklafalak vernék vissza. Nem lehetett tőle szabadulni. Ez már nem vicc, ebből fegyelmi lesz, nézett egymásra az osztály, nem is akármilyen. S ha nem is rúgják ki az illetőt, mert az nem divat, de érettségiig tutira rászállnak, mozdulni, szarni se fog felügyelet nélkül. Ki volt az, ismételte meg a kérdést még fenyegetőbben a tiszt, s akkor már Georgina is ott állt mellette, mint áldozat és eljáró hivatal egy személyben. Mindenki gyanús volt, és mindenki ártatlan.

Látni kellett volna őket. Hogyan olvadt el egy szempillantás alatt a délelőtti cinkosság, hogyan zsugorodtak össze, mint a forró tepsibe dobott vaj, hiszen valakit most fel kell dobni, nincs mentség, nincs kifogás, s ha már elkerülni nem lehet, akkor legalább történjen meg minél gyorsabban. Hadházy Kinga behunyta a szemét, mintha legszívesebben saját maga mögé bújna el, Ripper pedig szürke arccal nézett körül, mert már alig bírt parancsolni magának, hogy ne kezdjen el mutogatni: ott, azon a szélen kellene keresgélni, amennyire ő meg tudja ítélni, onnan jöhetett a lövés.

Valaki csak tudja, indult el végül a tiszt feléjük, a puskákat elfehéredett ujjal szorongató sor felé, de arra már nem volt szükség, hogy egyenként végigkérdezze őket, mert felállt Roland, leporolta térdéről a rá tapadt földet, és unott arccal bejelentette, hogy ő tette és véletlen volt, de ha már itt tartunk, tessék mondani, szabad oda parkolni egyáltalán?

Megérte. Még Zerlik se számíthatta volna ki jobban. Mert ha Roland meg is kapta élete első szobafogságát, jó volt látni Georgina megnyúlt arcát, ahogy a tettest látva idegesen topogni kezd, egyszerre próbálja visszaparancsolni a saját és a tiszt haragját, visszagyűrni a helyére, mert az még inkább összezavarná a dolgokat, majd igyekszik úgy viselkedni, mintha nem is a városszéli lőtérre lennének, hanem vendégségben egy polgári szalonban, ahol a párolgó teailatban véletlenül levertek egy, ráadásul nem is túl értékes csészét, de hát az ilyesmit nem illik szóvá tenni, mert ez egy speciális helyzet, magyarázta rögtön a tisztnek, de ahogy Roland neve elhangzott, már nem is kellett nagyon magyarázkodni, csöndben lezavarták a még hátralévő turnusokat, és mindenkit gyorsan hazaküldtek. Csak Georgina feszengett tovább, mert ettől még egyáltalán nem volt lerendezve semmi, másnap be kell hívni a szülőket, de hiába mond majd nekik, a kollégáknak, vagy akár egy semleges idegennek bármit erről az egészből, mert az első ijedtség után úgymint csak röhögni fognak, és aggódva elmeséltetik még egyszer, hogyan is kellett lesepenni a szilánkokat a műszerfalról, letörölgetni a szélvédő pókhálós darabjait, majd visszahajtani az autóval a városba, hogy közben a huzat majdnem letépi a fejét. Ha egy kis szerencséje van, a kárt majd kifizeti valaki, mert büntetésről, jegyzőkönyvről szó sem lehet, legfeljebb szóbeli megrovás, egy szúrós tekintet, de semmi több. Précsek viszont már hazafelé megígérte, hadarva a hálálkodástól, hogy ezért bármikor bármit kérhet cserébe, mert a lövés után érdekes módon, ő ijedt meg a legjobban, de akkor még Roland sem gondolhatta, hogy csak két hónap múlva él majd a lehetőséggel, a tornaterem öltözőjében, hogy így már nem is egy, de két lekötelezettje legyen, hiszen Précsek sem volt hülye, tudta, hogy ez az egész nem csak egyetlen szívességről szól, mert barátság ide vagy oda, bármikor kitudódhat a valódi tettes neve, itt nincs

elévülés, nem jár le a szavatossági idő, akiket az ilyesmi érdekel, azok rohadatul türelmesek tudnak lenni, négy hónap ugyanúgy nem számít, mint négy év, csak akkor már nem lesz ez az operett. Akkor majd minden kezdődik előlről. De Rolandon nyoma sem volt a feszültségnek. Faarccal élvezte ki, hogy az eset után véget ér körülötte a hírzárlat, és egyre jobban megnyílnak előtte, kiderül, hogy Zerlik apját figyelik már egy ideje, ezért otthon is suttogva beszélnek, a telefont pedig egyáltalán nem veszik fel, Reitzingler Orsi meg azért nem barnulhat le Bulgáriában, mert akármerre is néz a családban, csak burzsoá tőkést és megbízhatatlan földbirtokost lát. S az már tényleg csak hab volt a tortán, hogy pár nappal a lőtéri eset után a kissé darabos mozgású, de fenékben mindenkit kenterbe verő Straub Kati is odadörgölődött Rolandhoz, hogy ha majd lejárt az a hülye szobafogság, akkor ő bármikor felugorna, hogy egy kicsit átbeszéljék a fizikát.

Mintha egy bányában robbantottak volna, olyan hangok mordultak fel a gyomrában. Basszus! Mióta nem evett? Rémülten kezdte számolgatni az órákat: reggel még bekapott pár falat rántottát, majd dél körül kapkodva, mielőtt átöltöztek volna a városi tornaklub önkéntes tagjainak, szinte egyben nyelte le az uzsonnáját. Azóta semmi. Mert az a bunkó Sarucan még azt sem engedte meg, hogy kiszaladjanak egy kifíért! Bár hiába is szaladtak volna, az ünnep miatt csak a cukrászdák nyitottak ki. De hát még egy francos fagyfalt is jólesett volna abban az irtózatos melegben!

Semmi kedve nem volt kikászálódni az ágyból és kivánszorogni a konyhába. Az lenne a legrosszabb, ha zabálás közben érne haza az apja. Ő is megértheti, hogy egy karéj kenyérral a pofájában nem lehet megbánást tanúsítani. Akkor már inkább megpróbál tanulni valamit. De hiába, ezt már nem lehetett megúszni. A hangokat éles fájdalom követte. Össze is kellett görnyednie, hogy csillapítsa a görcsöt. Akár egy alvajáró, úgy indult el a spájk felé. Az apja ezt már alaposan beléverte. Tanuld meg, hogy minden nyavalya, minden kórság a gyomorból indul, onnan gyűrűzik tovább, így aztán történjen bármi, de tényleg bármi, enni kell, lehetőleg betartva a főszabályt, naponta háromszor, és legalább egyszer meleget. Ennyi. Nem több. Még egy idióta is meg tudja jegyezni. Reggelizz, mint egy király, ebédelj, mint... Még akkor is ezt a hülye mondókát mormogta, miután alaposan megkenve a kenyeret házi zsírral, beleharapott.

Be kell ismerni, az apjának néha igaza van. Már az első falatok után selymes, régóta kívánt nyugalom ömlött el benne. Érezte, hogy a zsír feloldódik benne, majd mindenhová elviszik a forró erek, majd vastagon leraoldódik mindenütt, kibélelve az egész testét ezzel a nyugalommal. És azon

nem hatol át semmi. Nem bizony. Se idegesség, se félelem. Hirtelen nem is volt fontos, hogy mi lesz este. Mindig csak taktikázni, találgatni, vajon idejében hazajön-e az anyja és az öccse a strandról, hogy visszafogják az apját. Majd csak lesz valahogy. Az öreg annyira nem vészes. Amikor az öccsével eltörték a nászajándékba kapott kristályvázát, akkor is csak káromkodott, ordított egy ideig, kiosztotta a büntetéseket, de azt még ő sem tudta elérni, hogy másnap ne keljen fel a nap. Ugyanúgy. És vakáció lesz akkor is. Még három hét. Délelőtt átjön Lajoska, és jól megveri ostáblában. Újra. Hiszen semmi érzéke hozzá.

Megint hallotta a kopogást. Türelmetlen volt és hangos, a hűtőig is kihallatszott. Meg tudta érteni. Lajoska helyében ő is halálosan kíváncsi lenne, vajon a másik megkapta-e már a beígért nyakleveseket, hogy aztán ártatlan arccal kérdezősködjön tovább. Fájt? Nagyon dühös volt? Kiabált is, vagy csak ütött, faggatná együtt érző hangon, és iszonyúan sajnálná, hogy nem láthatta a dolgot. Ilyen volt, amikor a tavaszi osztálykiránduláson a nagypofájú Zerlik még ment egy plusz kört a felvonóval, és így nem jött ki a létszám a buszban, pedig Georgina ötször is megszámlolta őket, egymás után, egyre vészjóslobb arccal, miközben magában máris elátkozta az engedékenységet, hogy a lóteri eset után a férje kérésére majd könyörgésére átvette ennek a láthatóan problémás osztálynak az irányítását, de annyira mégse kerülhette a guta, hogy józanul át ne gondolja az esetet, s vissza ne rohanjon a felvonóhoz, ami már elsőre is elvárásolta a matekzenit, s naná, hogy a legtöbben utána lopóztak, és leültek félkörben a kijáratnál, akár a moziban, hogy lássák, az új osztályfőnök miként szagatja szét, tépi le a fejét, pofozza céklavörösre Zerliket, ahogy a buszban megígérte. Volt, aki még az uzsonnáját is akkor vette elő, mert úgy jobban telik az idő, és élvezet volt nézni, ahogy Georgina a percek múlásával egyre jobban vörösödik, és egyre jobban hergeli magát, de aztán nem történt semmi, még az első pofon elcsattanása előtt visszazavart mindenkit a buszra, mert ez csak rájuk tartozik, egy igazi párbajnak nincsenek és nem is lehetnek nézői. Csak Lajoska bulizta ki valahogy, hogy maradhasson mégis, így aztán ő mesélte, hogy tiszta áruulás volt az egész, Georgina egy ujjal sem ért Zerlikhez, inkább a fegyelemről prédikált, ezt végül is meg lehet érteni, magyarázta Roland Précseknek, csak egy hibbant ütné a fejét egy matekesnek, pláne ha abban reménykedik, hogy idén is ő lesz az első a megyei tantárgyversenyen, és az országról is hazahoz legalább egy dicséretet. Persze, a lágyszívű Georgina inkább a csajoknak jött be, ők kezdték el lassan megkedvelni, majd ajnározni, pláne amikor a második évharmadot úgy hozta ki, hogy Krajczár Elvira holtversenyben osztályelső lehetett Roland mellett.

– Mégis, hogy képzeled?! – rontott be a tanáriba már másnap Roland apja.

– Én nem képzelek semmit – mondta hidegen Georgina, és egy tudós közönyével nézett Mihai Gondrára, aki épp az imént tűzött fel egy bogarat. – De tessék, maga is kiszámolhatja az átlagot – tolta elé az osztálynaplót, ahol Krajczár neve mellett úgy nyüzsögtek a tízesek, mint a legyek.

Mint a legyek egy darab szaron, ordította otthon Laurának, mert bizony legszívesebben ott helyben felpofozta volna azt az agyonrúzsozott pocsát, pedig neki most tényleg nem szabad behajszolnia magát semmilyen elhamarkodott lépésbe, nem pofozkodhat csak úgy, és a fenyegetésekkel is csínján kell bánnia, hiszen a kriptás ügyet még mindig nem felejtették el neki, és Zmeura sem vár semmi másra, csak hogy hibázzon végre. Vagy ő, vagy a fia, ez végül is teljesen mindegy.

– Ha haragszik rád, akkor miért szerezte meg nekünk ezt a lakást? – nézett rá értetlenül a felesége, hiszen Zmeura még a házavatóra is eljött, francia pezsgőt hozott, és mindenkire volt legalább egy jó szava.

– Te ezt nem értheted – intette le Mihai, mert igazából maga sem értette az egészet. Éppen ez volt a baj, hogy nem érti, hogy nem lát a sorjázó események között valamilyen összetartó, feloldó logikát, ami ellen védekezhetne, amit lekenyerezhetne, a maga megszokott módján. Csak annyit tudott, hogy mindez nem lehet véletlen. Előbb a tanfelügyelőségre helyezik át a megyei párttitkár közvetlen közeléből, alig hívják valahová, az eszét sem tudja, hogy mikor volt utoljára fővárosi szemináriumon, ami voltaképpen egy fene nagy ivászat a válogatott elvtársakkal, de úgy látszik, ez most neki nem jár, arról nem beszélve, hogy Timofte Bordan, az az idióta állat, aki annak idején a tenyeréből evett, mostanában a köszönését sem fogadja. És tessék, most a fia támadja hátba!

– Ne idegeskedj, Misi – húzta magához végül Laura a férje borzas fejét –, az is lehet, hogy az a lányka tényleg jobban tanul, mint a mi fiunk.

Ha tudja, hogy ez az ártatlan vigasz mit indít el a férjében, akkor minden bizonnyal másként próbálja elterelni Mihai gondolatait. Nem törődik a menesz fejfájásaival és görcseivel, a vele járó undorral és szégyennel. Odaadja magát, úgy véresen, elevenen. Mert az apja erről az éjszakáról beszélt később, mint aki akkor, félálomban döbönt rá, hogy nem ő, hanem a fia, Roland szabadíthatja ki őt és egész családját ebből az igen kényelmetlen helyzetből. Ő az egyetlen lehetséges kulcs ehhez a bonyolult zárhoz.

Így történhetett, hogy attól a naptól kezdve napi három órát is rászánt Roland betörésére. Ellenőrizte, hogy tényleg elolvasta-e a feladott verseket, és tényleg úgy értelmezi-e a sorokat, ahogy a tankönyv előírja, betűről betűre visszamondatta vele a történelemleckét, hiszen egy laikus nem is

nagyon tudja, legfeljebb sejti, hogy ezen áll vagy bukik minden, aki tudja a történelmet, az földrajzból vagy angolból már kolosszális hülyeségeket is mondhat, majd utoljára újraszámoltatta a fizika- és az algebrafeladatokat, pedig már a kérdéseiből is látszott, hogy teljesen hülye hozzá, és egyáltalán nem bízik az olyasféle hókuszpókuszokban, amelyeknek egy és csakis egy végeredménye lehet. De hiába hozta haza az egyre jobb jegyeket Roland, mert ez sem volt elég. El kellett vállalnia az összes önkéntes vackot, az iskoladízítéstől a délutáni inspekciók kíséretéséig, pedig azokra többnyire a lógósokat jelölték ki büntetésből, de nem, neki ezekre is jelentkeznie kellett, egyből, gondolkodás nélkül, mert csak azt veszik számításba, aki mindenütt ott van, és mindenben a legjobb, mondatta el vele újra és újra az apja, s ráadásul úgy, hogy mindezt nem feladatként éli meg, hanem örömmel végzi, hiszen mi lehet annál nagyobb elégtétel, mint amikor valaki a haza kedvéért küzd és verejtékezik?

Roszbabb volt ez mindennél. Roszbabb a költözésnél, és igen, sokkal rosszabb a lőtér előtti helyzetnél. Csak most nem a gyanakvós sötétlett az osztálytársai szemében, hanem a szájalom különféle árnyalata. Mert sajnálta mindenki, kivétel nélkül. Hiszen milyen idióta, perverz gondolkodás kell ahhoz, hogy a nagyszünetben valaki feldobja ugyan az apjától csórt Camelt, de egy slukkot se szívjon belőle, sőt úgy helyezkedjen el a piszoár előtt, félig lehúzott sliccel, mint aki csak vizelni jött, mert így nincs az a felügyelő tanár, aki beleköthetne, hiszen senki sem lehet felelős azért, ami a háta mögött történik, és így nincs cirkusz, senki sem írja fel a karszámát, a külföldi pakliért viszont hálások a Snagovra, filter nélküli Carpatira szokott srácok. Azt persze nem úszhatta meg, hogy hecceljék, ennyit élő ember nem képes szárazon hugyozni, mondták, vagy legalább vegye elő a gyíkot, mert úgy sokkal élethűbb a helyzet, és érdekes, ezen épp Lajoska röhögött a legjobban, pedig neki csak nagy ritkán adtak a pakliból, mert nem tudta leszívni a füstöt, inkább pőfékelt, mint egy törzsfőnök, de bántani már nem bántotta senki, egyrészt Précsek már mindenhova elkísérte, másrészt Roland javaslatára ő lett a zenefelelős a szombat esti bulikon, mert így mindig volt magnó és zene szarásig, klasszikustól a nyári slágerig szinte minden, s ha jóban volt Lajoskával az ember, a legjobb ütemérzéssel épp akkor rakott fel egy nyolcperces lassút, amikor a legígéretesebb fogás mutatkozott, ennyi idő általában elég kellett legyen egy nyelves csókhöz, felvezetéssel, romantikával, húzódozással, az egész koreográfiával, s ha ez alatt sem jött össze, akkor már legalább tudta az ember, hogy itt már nem érdemes tovább görcsölni, ehhez már az isten lassúja sem lenne elég, egy egész Vangelis-albumot eltölthetnének együtt, akkor se jutnának tovább a beszélgetésnél, egymás lelkének meddő masszírozásánál. Az meg kinek

kell, nézett rájuk vihogva Précsek, akit viszont csapatkapitánnyá választottak, ehhez viszont egy üveg konyakot kellett kérnie az apjától, de most az egyszer nem mondhatott semmit, mégiscsak a 17. születésnapját ünnepelték, a legtöbben akkor rúgtak be először, Zerlik, Lajoska, Kiscsé, Branner Feri, ihogtak mindenben, akár a művészetis csajok, de hogy Précsek legyen a csapatkapitány, még másnap is jó ötletnek tűnt, s akkor már csak egy szavába került volna Rolandnak, hogy ő legyen a középcsatár, ha nem délután lettek volna az edzések, tanulóidőben, így szó sem lehetett a fociról, az apját különben is mindig hidegen hagyta a pöttyös, még a Steaua meccseit se nézte, pedig akkor a fél város kiürült, csak a BEK-döntőhöz ült le a képernyő elé, mert azt már egyenesen szégyen lett volna kihagyni, de talán ő volt az egyetlen, akit elnyomott az álom a tizenegyeseknél, pedig az egész ház üvöltött, amikor Duckadam a magasba emelte a megfogott labdát, na most egy ilyen fatökűt győzzél meg az iskolabajnokság fontosságáról. Még akkor se lenne könnyű, ha épp normális lenne, hát még így megzakkanva... És rohadtul szájalmas volt, hogy az eredményeket a faliújságról kellett leolvasnia, szájalmas volt, hogy tornaórán viszont számolatlanul rúgta a gólokat, a leghetetlenebb helyekről, egyszer még szögletből is, de hát ez van, ha a fiúk összebeszélnek Kiscsével, a kapussal, hogy legalább most hagyja, amikor úgysem számít az eredmény. És persze azzal se nagyon dicsekedett, hogy Strauber Kati mostanság arra is szakít időt az együttléteik után, hogy mondjon pár szót, üres frázist, persze, hogy egyszer majd minden helyrejön, és ő is volt már ilyen helyzetben, pedig nem volt sose, hogy aztán megsimogassa az arcát, vagy az ujjja köré csavarva a homlokába lógó fürtjét, hosszan nézzen a *szeledbarna* szemébe, és nemcsak felhúzza a bugyiját, ahogy szokta, majd miközben a helyére igazítja a szoknyáját, még vessen egy elégedett pillantást az ő kipukkadt, még *szerelemtől nedves* fütyijére, amiből igen hatékonyan szívott ki minden erőt, hogy aztán némi egyeztetés után lelépjen, pedig őszintén szólva épp ezt bírta benne a legjobban. Ezt a férfias közönyt, vagy mit. De ha bajnokságot írt volna ki a szájalmas pillanatokból, akkor hót ziher, hogy a cseresznyeszedés vitte volna el az aranyérmét. A város melletti gyümölcsösnek kellett besegíteni, egy sort kapott négy ember, de alig lehetett haladni, mert egyrészt nem is látszott a fa a sok cseresznyétől, másrészt előbb mindenki fulladásig zabálta magát, és ez nem is egyszerű ügy, mert a májusi cseresznye nagyon szaporátlan, tiszta víz az egész, de szedték, marokszámra, és még haza is vittek volna belőle, ha nem ellenőrzik a táskákat kifelé menet és még egyszer a buszban. Szombat volt, az utolsó nap, de a busz valamiért nem akart utánuk jönni, a tanárok is tanácstalanul néztek egymásra, hogy akkor most mi legyen, várjanak a megállóban, vagy próbálják agyonütni az időt valamivel.

Pluszmunkáról szó sem lehetett, már rá sem bírtak nézni a cseresznyére, kicsit olyanok voltak, akár a hajótöröttek a semmi közepén, mintha a két-évi vakáció kezdődne ezzel a nappal. A cések megpróbáltak focizni egy kipukkadt labdával, a többiek a lombok árnyékába húzódtak vissza, hátha úgy hamarabb telik az idő, a kicsit mindig pálinkaszagú Petru Proparian pedig, aki a gyümölcsös részéről ügyelte fel a munkát, szólta, hogy akkor ő hátramegy az irodához, és megpróbál felhívni valakit, de mindenki tudta, hogy a kerítés mögött úgylis hazafelé kanyarodik, mert mi a francnak maradna itt velük, ők se maradnának egy perccel sem tovább, de nem volt mit tenni, a gyomrokban már csak úgy kavargott a cseresznye, nem is lehetett megszámolni hányan tűntek el a sorok közt bűnbánó arccal, hogy aztán mosolyogva jöjjenek ki, szóval, meleg is volt, bűdös is volt, és már a hétvégéből rabolt el minden percet az a hülye sofőr, aki biztos elfelejtett tankolni, akkor jutott eszébe Zerliknek, hogy le kéne lépni, hiszen itt van a vasútállomás egy köpésre, gondoljanak csak bele, ötre mindenki hazaér. Amikor Csillag Tóni, a földrajztanár, a folyók és fővárosok csendes tudora hátrajött, hogy megjött végre a busz, gyerekek, indulhatnak haza, akkor már csak Krajczár Elvira és Roland bóbiskolt a ládák mellett.

– Hol vannak a többiek? – kérdezte Csillag sápadt arccal, amikor már a fák közé is benézett.

– Hazamentek – mondta Elvira, és vállat vont. Ő nem tehet az egészsérről.

Eltelt egy perc is, amíg az öreg felfogta, hogy mi történt. Mit is mond ez a nyeszlett, az egyik lábáról a másikra hintázó lány. De aztán megértette.

– És ti? – kérdezte végül csendesen, nem is nézve rájuk.

Ilyenkor egy ideig levegőt se venne az ember. Roland is azon kapta magát, hogy éppúgy a cipője orrát bámulja, mint Lajoska, s az istennek sem emelné fel a fejét, mert közben majd felgyullad az arca, de még reménykedik, hogy talán az öreg mégiscsak visszatér a rendes ügymenethez, és kioszt néhány nyaklevest, vagy ordítani kezd, fenyegetőzni, de nem, Csillag elindult a busz felé, lassan, mert már alig bírta a lába, nem olvasott névsort, nem írt fel semmit a noteszébe, és Elvira is megérezhetett valamit ebből a rettenetes helyzetből, mert rémülten kiáltott utána, hogy tanár elvtárs, akkor menjünk utánuk?

Gyűlölte az apját. Gyűlölte, hogy minden kilengést, minden bizonytalan feleletet azonnal megtorolt az apja, mintha az eddig még úgy-ahogy szerethető következtelenségét végképp elvesztette volna. Elég volt egy vállrándítás vagy grimasz, hogy újrakezdzék az egészséget, hogy újra felmondja az egész leckét. Gyűlölte a biztatásokat és a szigorról bélelt mentegetőzéseket,

hogy a tanulásban nincs pardon, mert az ember jövője egy banánhéjon is elcsúszhat, és jegyezze meg jól, hogy mindent, ami vele történik, felírnak valahová, s egy napon majd kérlelhetetlenül szembesítik vele, s akkor fog igazán örülni ezeknek a napoknak, ennek a kitartásnak, mert végül ez billenti majd el a mérleg nyelvét. Gyűlölte, hogy nem az apjának kellett látnia Csillag fáradt, opálos tekintetét, nem neki kellett vigasztalnia még a buszban is hüppögő Krajczár Elvirát, hogy hagyja abba, hiszen ez volt az egyetlen helyes lépés, miközben legszívesebben kihajította volna a buszból a lelkiismeret-furdalásával együtt. Gyűlölte, hogy már nem is emlékszik arra a srácra, aki a lőtéren olyan gyorsan kapcsolt, és magára húzta az egész balhét. Gyűlölte, hogy nem tud mit kezdeni a saját gyűlöletével, más talán erőt merítene ebből, de ő épp erre hivatkozva nem csinál semmit, csak vár és ölbe tett kézzel nézi, Précsek és Lajoska hogyan nyugtatgatja a többieket, hogy nem lesz ő míg a világ és két nap ilyen stréber fasz, ez csak átmeneti állapot, holott minden jel erre mutat.

Gyűlölte az apját, és azt is gyűlölte, hogy mindez, hiába vallja be magának naponta többször, egyre kevesebbet és kevesebbet mond.

